

همه چیزهایی که درباره پویش‌های جمع‌آوری کمک‌های مردمی در فضای مجازی باید بدانیم

کمک‌های حقیقی در فضای مجازی

سراسر زیبایی است و خیر و نیکی. اما گاهی این ماجرا ابعاد کوچک‌تری هم پیدا می‌کند و به یک خانواده یا یک فرد ختم می‌شود؛ کمک‌هایی که گاهی نمی‌دانیم چطور هزینه خواهند شد. همه اینها بهانه‌ای شده است که در این گزارش، نقاط ضعف و قوت جمع‌آوری کمک‌های مردمی در فضای مجازی را بررسی کنیم؛ این‌که چقدر در روند کمک کردن به چنین جریاناتی، آگاهانه عمل می‌کنیم؟

می‌خواهند، گاهی کمک هزینه برای خرید تجهیزات آتش‌نشانی و خاموش کردن آتش جنگل‌های زاگرس. گاهی به مناسبت‌ها اهمیت می‌دهند که نکند شب عید باشد و کسی سبزی پلو یا ماهی نخورد. گاهی هم روزهای اول شیوع ویروس ناشناخته‌ای است و از مردم برای تهیه و تولید ماسک کمک می‌خواهند. چنین کارهایی فارغ از این نگاه که متولیان سازمان‌های حمایتی کشور باید بیشترین فعالیت را در چنین مواقعی داشته باشند،

گاهی در بالا و پایین کردن صفحه شبکه اجتماعی مان یا به واسطه پیامی که در گروه‌های دوستانه یا خانوادگی مان دست به دست می‌شود با این ماجرا روبه‌رو شده‌ایم. این‌که عده‌ای برای یاری رساندن به مردمی نیازمند از دیگران کمک خواسته‌اند. اتفاقی که شاید به واسطه سابقه خوش مردم همیشه در میدان بودن، به دفعات در کشورمان دیده می‌شود؛ گاهی زلزله‌ای آمده است و برای ساخت کانکس کمک

نرگس خانعلی‌زاده

روزنامه نگار

احساساتی نشوید

درست است که اصل این کمک‌ها بر پایه احساساتی شدن و تحت تأثیر قرار گرفتن از اتفاقی ناخوشایند برای فرد یا افرادی بنا شده اما سعی کنید ترکیبی از احساسات و عقل را توام به کار ببرید تا نیت خیرتان به جای خوبی برسد. در روزگار امروز، آدم‌های زیادی هستند که به کمک‌های مختلفی نیاز دارند. درمان بیماری، تهیه خانه، فراهم کردن جهیزیه، تامین ارزاق و... که هر کدام می‌توانند بهانه‌ای برای کمک کردن باشند اما آیا ما باید در همه آنها شرکت کنیم؟ البته چه بهتر که بتوانیم قدم‌های کوچک برای هر کدام از این معضلات برداریم. اگر توان مان محدود است، بهتر است گزینه انتخاب کنیم. این توصیه نه برای بسته شدن درهای کمک که اتفاقاً برای تا همیشه باز ماندن راه آن است. آن قدر که ممکن است یک خطا در کمک‌رسانی، یک تصمیم اشتباه، یک نتیجه دور از انتظار، تمام تصورات جامعه خیران را بر هم بزند و در کمک‌های بعدی، پیشقدم نشوند. قرائی مقدم در این باره می‌گوید: «در طول تاریخ دو نوع فعالیت خیرخواهانه وجود داشته است؛ یکی مددکاری‌های غیرسازمانی و دیگری مددکاری‌های سازمان یافته. اما چیزی که در این میان اهمیت دارد این است که در فعالیت‌های غیرسازمانی، کمک‌های مردم همیشه خودجوش بوده است و برای هر اتفاقی، پای کار آمده‌اند.» او معتقد است چه چیزی بهتر از این که مردم تا این اندازه به یاری همنوع خودشان بیایند. اما همه ما باید حواسمان باشد که نکند از این روند و از این افراد خیر و نیکوکار سوء استفاده شود. پس حالا که شما یکی از خیران این جریانات هستید، بهترین تصمیم را بگیرید تا خاطره خوش فعالیت‌هایتان، راه خیر را تا همیشه برای تان هموار نگه دارد.

این مردم خیر

در طول تاریخ، مردم همیشه پای کار بوده‌اند و از کوچک‌ترین کمکی دریغ نکرده‌اند؛ آن قدر که معدود جریاناتی وجود دارد که برای کمک به اتفاقی راه افتاده و به نتیجه نرسیده باشد. این را می‌شود لایه‌لای تاریخ و زمانی که جهان پهلوان تختی برای کمک به مردم زلزله‌زده دست به کار شد هم دید؛ مردمی که احتمالاً خودشان در مضیقه‌های مالی بودند اما تختی را قبول داشتند و حرفش برایشان سند بود. امروز هم همین است. اوضاع اقتصادی جامعه تعریفی ندارد. مردم خودشان گره‌های کوچک و بزرگی در زندگی‌شان دارند؛ شاید برای اجاره خانه، شاید برای خرید مهمانی آخر هفته، شاید برای شهریه دانشگاه و چندین و چند شاید دیگر، اما به محض روبه‌رو شدن با جریانی که نیاز به کمک داشته باشد، کمک‌هایشان را دریغ نمی‌کنند؛ هر چند کم شاید همان هم می‌توانست مرهی بر رزم خودشان باشد. اما به نظر می‌رسد در روزگار امروز، تنها دست به خیر بودن برای به سرانجام یک کار نیک، کافی نیست؛ مثلاً این‌که بهتر است کمی قدرت تشخیص مان را هم برای کمک کردن بالا ببریم تا ترکیبی از نیت خیر و کمک نقدی مان بتواند واقعا گره‌گشا باشد.